

Г. ДАНДЕНЪ.

Да, Г-жо, и моите са заглушяватъ по лo-
шаво.

Г-нъ Сотенвилъ.

Не са ли оставашъ отъ да бждишъ толкосъ
додевателенъ ?

Г. ДАНДЕНЪ.

Не.

Г-жа Сотенвилъ.

Неще ли да са оставишъ веднажъ отъ из-
вжнредните ти мисли ?

Г. ДАНДЕНЪ.

Не, Г-жо; но бихъ желалъ по добре да на-
пустна тѣзи жена, що ма обезчестява.

Г-жа Сотенвилъ.

Смъртъ Господня! зете, научи ся да хору-
тувашъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Поврага, тѣрси поне изражения по малко на-
падателни отъ тне.

Г. ДАНДЕНЪ

Тѣрговицатъ който губи, не можи да ся смѣе.

Г-жа Сотенвилъ.

Напомни си поне, че са ужени за една Демоазела.